לו) ממולט ל. נקונן קוט. קדושין דף ז., 3) ממורה יא: ערכין ד:, ג) [ויקרא

כוז. ד) וובעל המחור ז"ל כתב לי לא נראה זה הקשת ממורה למעשר אלא הקשת

כל החדשים למעשר והחשת

נפקא מדתנן ר"ש אומר אין ממירין אלא אחד באחד

מה הוא יחיד אף תמורתו

יחידה ופירש מה הוא יחיד

בעשירי וקראן עשירי עשירי

ואחד עשר מעורביו זה בזה ותניא בברייתא גבי מעשר

מה הוא יחיד אף טעותו

מיוחדת וכל החדשים הוחשו

למעשר עכ"ל, ד) [דף יא:], 1) בס"א: ברוב, 1) [ועי

מומ׳ בכוכות לב: ד״ה מחה

. מתני'ן, **ה**) [תמורה כה.],

תורה אור השלם

וְכָל בְּהַמְה מַפְּרֶסֶת
פְרְסָה וְשׁסַעַת שָׁמַע שְׁהֵי

בבהמה אתה תאכלו:

פרסות

מעלת

שו א מייי פ״א מהלי מאכלות אסורות הלי ז סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סימן יג סעיף ב: מו ב מיי׳ פט"ו מהלכות הקרבנות מעשה :כל״ב

יאר כ. דו ג מיי' פ"ד מהלכות בכורות הל' יד טוש"ע י"ד סי' שיט סעיף ה: יח ד מיי' שם הל' טו נוש"ע שם סעי' ב: ם מיי׳ שם טוש״ע שם מים״ע שם

## שימה מקובצת

מעמא דופשיה קאמר. נ״ב עי׳ תוס׳ תמורה דף י״א:

רבינו גרשום קלוט במעי פרה ליתסר. כלומר השתא דאמרת בעינא פרסות וליכא: תנא בעינא פוסות היכא: תנא דבי ר' ישמעאל בי רבי שמעון בן יוחאי פרסה בבהמה כו' כלומר וגו' ולבסוף כתיב תאכלו . דאפי׳ מצא בתוכו שאיז לו כדאמרינן מעיקרא כלומר . בהמה בבהמה תאכלו: מי אומר רגלה של זו עולה רתהא כולה עולה. הא כיצד תמכר לצורכי עולות לא כולה לצורכי עולות אלא דמי אבר שבה: אלא דרבי שמעון סבר רגלה של זו עולה תהא כולה של זו עולה ונהא כולה עולה וסבירא ליה דהאומר תהא רגלה של זו תמורה אין כולה תמורה וא"ל יוסי כמה דסבירא לענין עולה למה לא סבירא לך לענין תמורה מכלל דהוא לא סבירא ליה לענין תמורה י וטעמא מאי דחמורה איוה נוהגת באברים ל) לא יוסי טעמא דנפשיה קאמר . כלומר כשם דסבירא לי כך תמורה נוהגת באברין . והאומר רגלה של זו תהא תמורה תחתיו: המבכרת המקשה לילד מחתך אבר אבר כר' כלומר המבכרת המקשה לילד והוציא עובר את ידו מחתך אותה ישראל ומשליך לכלבו דכיון דלא יצא ראשו או רובו לא חל עליה קדושת לכשתלד פעם אחרת אין חשוב האחרון בכור: איתמר יצא שליש ומכרו כוכבים ישראל לעובד מררו לטורד רוררים לפי שראה שלא יצא מתחלה רובו וחזר ויצא שליש אחר הרי רובו: רב הונא לטעמיה דאמר למפרע הוא קדוש. כלומר הבכור . בשהוא הדוש מתחלתו חשבינן הקדושה והאי נמי מתחלתו חשבינן ליה וכיון דתחלתו לא יצא דרך רחם לא חל קדושה עליה: וצריכי דאי אשמעינן בהא כו׳. כלומר אי אשמעינן כוכבים בהא אמר רב הונא

תבובר לצרבי עולות. לא דמי לבהמה של ב׳ שותפים והקדיש חליה וחזר ולקחה והקדיש חליה דאמרינן בפ"ק דקדושין

(דף ז.) דקדושה ואינה קריבה דחשיבה דחויה מעיקרא דהתם לא הוה בידו להקדישה כולה מתחלה אבל הכא כשהקדיש רגלה היה יכול

להקדישה כולה: יצא רובו הרי זה יקבר. אע"ג דתנן בפרק כל פסולי המוקדשין (בכורות דף לב:) דב"ה מתירין למנות עובד כוכבים על הבכור הכא מודו דאסור למכור לעובד כוכבים דהא מוקמינן לה התם כר"ע ושמעינן ליה לר"ע בפרק טבול יום (וצחים דף קג:) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הבכור ונמלא טרפה שיאותו הכהנים בעורו משמע דבשר אסור בהנאה והיינו טעמא דהיכא דשרי לישראל הוא דאיתקש לזבי ואיל ושרי אפי׳ לעובדי כוכביסיי:

רב הונא אמר קדוש קסבר למפרע הוא קרוש. הא דאמר רב יהודה

בפ׳ כל פסולי המוקדשין (בכורות לה.) דמותר להטיל מום בבכור חודם שילח לאויר העולם ומפרש גדיא באזניה אימרא בשיפוותיה אבל אימרא באזניה לא דחיישינן כי חזי ליה לאזניה שמא יצא רוב הראש וחזר אבל בגדי אין לחוש דמתוך דאזניו גדולות דרכו לנאת במיעוט הראש והיינו דלא כרב הונא דלדידיה כיון דלמפרע קדוש אפי׳ לא יצה רוב הרחש הסור להטיל בו מום דכשינה הח"כ הרוב היגלהי מילתה למפרע דקדוש הוה כדאמרי׳ הכא גבי מכירה ומיהו איכא לאוקמי האי דרב יהודה אליבא דרב הונא ומכי חזי לאזנו דגדיא בפנים שרי להטיל בו מום דאכתי לא יצא כלל אבל אימרא איכא למיחש מכי חזי לאזניה בפנים שכבר יצא כוב הראש וחזר וסוגיא דריש כילד מערימין (תמורה דף כד:) דמוקי דרב יהודה בזמן הזה דלא חזי להקרבה ופריך מאי למימרא ומשני מהו דתימא נגזור אטו דלמא נפיק רוב הראש ההיא סוגיא דלא כרב הונא דלרב הונא במיעוט ראשו נמי איכא איסור וכן הא דא"ל יי רב עמרם לרב ששת אמר על הבכור עם יציאת רובו יהא עולה עולה הוא או בכור הוי ההיא נמי דלא כרב הונא דמשמע דפשיטא ליה דקודם יליאת רובו יכול להפקיע ממנו קדושת בכור אם לא נחלק בין

מכירה לעובד כוכבים להגך:

למעמיה דאמר למפרע קדוש ורובא קמא ליתיה ברחם רבה אמר

בעינא פרסות וליכא אלא מעתה קלוט במעי פרה ליתסר הא תנא דבי ר' ישמעאל כרבי שמעון בן יוחי באפרםה בבהמה תאכלו רב שימי בר אשי אמר לעולם כדקאמרת מעיקרא ודקא קשיא לך אין ממירין הא מני רבי שמעון היא דמקיש תמורה למעשר מה מעשר אינו נוהג באברים ועוברים אף תמורה אינה נוהגת באברים ועוברים ומנא תימרא 6 דתנן אמר רבי יוםי והלא במוקדשים האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף או כשיאמר רגל של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה למאן קא מהדר ליה אילימא לרבי מאיר ורבי יהודה מי אית להו האי סברא יוהתניא יכול האומר רגלה של זו עולה תהא כולה עולה תלמוד לומר בכל אשר יתן ממנו לה' יהיה קדש ממנו קדש ולא כולו קדש יכול תצא לחולין תלמוד לומר יהיה בהוייתה תהא יהא כיצד תמכר לצרכי עולות ודמיה חולין חוץ מדמי אבר שבה דברי רבי מאיר ורבי יהודה רבי יוםי ורבי שמעון אומרים מנין לאומר רגלה של זו עולה תהא כולה עולה תלמוד לומר יהיה לרבות את כולה למאן אי לרבי מאיר ורבי יהודה מי אית להו האי סברא אלא מעמא ∘ ווסי א רבי שמעון לא רבי לאו לרבי דנפשיה קאמר: בתני יהמבכרת המקשה לילד מחתך אבר אבר ומשליך לכלבים יצא רובו הרי זה יקבר ונפטרת מן הבכורה: למ' אתמר יצא שליש ומכרו לעובד כוכבים וחזר ויצא שליש אחר רב הונא אמר יקדוש רבה אמר אינו קדוש רב הונא אמר קדוש קסבר למפרע קדוש וכיון דנפק ליה רוביה איגלאי מילתא למפרע דמעיקרא הוה קדוש ומאי דזבין לא כלום זבין רבה אמר אינו קדוש קסבר מכאן ולהבא קדוש ומאי דזבין שפיר זבין ואזרו לטעמייהו דאתמר יצא שליש דרך דופן ושני שלישי דרך רחם רב הונא אמר האינו קדוש רבה אמר קדוש רב הונא אמר אינו קדוש רב הונא

הלא במוקדשין יודע אני דהאומר רגלה של זו עולה כולה עולה דנפקא ליה מיהיה קדש אף כשיאמר רגלה של זו ממורה מהא כולה תמורה

ואישתכת דהמיר בהמה כולה וקרינא בהמה בבהמה: ב**ותבי' המבכרת המקשה לילד.** בפטר רחם שלה מותר לחתוך אבר אבר כשהוא

יולא ראשון ראשון: ומשליך לכלבים. דכל כמה דלא נפק רוביה לא קדיש: ילא רובו. כאחת וחתכו: ה"ז יקבר. דביליאת הרוב חלה קדושה

עליו דקרינא ביה אשר יולד [דברים טו]: **ופטורה מן הבכורה**. שהבא אחריו אינו בכור בין שינא ראשון אבר אבר ובין שינא רוב כאחת דהא שני לאו

פטר רחם הוא: גב" וחור וילא שליש אחר. והרי כאן רוב: רב הונא אמר קדוש. בכור זה וקרב לגבי מובח וניתן לכהן: אינו

קדוש. והרי הוא חולין כדמפרשי טעמייהו: למפרע הוא קדוש. אע"ג דבלידה חלא רחמנא וברובא הוא דהויא לידה מיהו כי נפיק רובא משוי ליה לידה מתחלה ואגלאי מלחא דכי זבין לעובד כוכבים לאו כלום זבין דאין לו חלק בו: **מכאן ולהבא**. מיציאת רוב ואילך הוא קדוש ובתחילת לידתו חולין הוה ויכול למוכרו כאילו הוא במעי אמו שהרי קדושתו תלוי בלידה וכיון דמכירתו מכירה ה"ל יד עובד

כוכבים באמלע ותו לא קדיש בב' שלישי אחרונים: ילא שליש דרך דופן. תחילה ע"י סם וסכין ובגמר לידה נפתח רחם וילאו שני

שלישים: למפרע הוא קדוש. הרובי הראשון קדושתו תלויה שבתחלת לידה הוא לריך ליקדש: מכאן ולהבא. משיולד רובו או בתחילה או בסוף: דאי

אשמעינן בהך. קמייתא: בהא קאמר רב הונא. למפרע הוא קדוש: משום דלקולא. כלומר דאי אמר מכאן ולהבא קולא הוא דמפקעינן לבכור מקדושמו:

קרוש רבה לטעמיה דאמר מכאן ולהבא קדוש ורובא דרך רחם נפיק וצריכא דאי אשמעינן בהא בהא קאמר רב הונא משום דלקולא אבל בהך דלחומרא אימא מודי ליה לרבה

דכתיב<sup>2</sup> כל מעשר בקר ולאן וגו' לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ולמה יצה להקיש מה מעשר קרבן יחיד יצה קרבן לבור ומה מעשר קדשי מזבח ילחו קדשי בדק הבית הלכך דוק מינה נמי מה מעשר אינו בעוברין ואברין דבעינן יעבור תחת השבט (ויקרא מו)ד): אף תמורה. אבל למאן דלא מקיש ממירין דעובר איקרי בהמה: ומנא סימרא. דהה אין ממירין ר"ש היא: דתנן. בסיפא דידה דפליג ר' יוסי עלה ואמר ממיריו ומפרש טעמה והלה במוקדשין בתחלת

הקדש האומר רגלה של זו עולה כולה

עולה כו׳ שמע מינה מדקאמר והלא

במוקדשין דלרבי שמעון מהדר והלא

במוקדשין אתה מודה דהאומר רגלה

של זו כו' כדלקמן וכזו אתה חלוה עלי

דאי ס"ד ת"ק אין ממירים ר"מ היא

כשחר סתם משנה: מי חים להו החי

סברא. במוקדשין דכולה עולה דנימא

להו רבי יוסי והלא במוקדשין אתם

מודים לי והתניא כו׳: יכול מהא יולאה

לחולין. בפדיון שיפדה אותו אבר:

סמכר. בהמה זו ללרכי עולות ודמיה

חולין: חוץ מדמי אותו אבר. וממנו

לא יטול הדמים לפי שאינו שלו. ובתמורהם)

פריך והא קמייתי אותו שקנאה עולה

מחוסרת אבר והוא היה מחוייב עולה:

יהיה לרבות את כולה. דה"ל למיכתב

כל אשר יתן ממנו לה' קדש ומדכתיב יהיה ריבויא הוא דאפי' לא נתן לה'

אלא ממנו דהיינו מקלתה יהיה קדש

כולה: אלא לאו. ת"ק ר"ש היא וכיון

דשמעת ליה בעלמא דמקיש תמורה

למעשר טעמה בהה נמי משום הקישה

הוא: לא ר' יוסי טעמא דנפשיה קאמר.

מהא לא תימא דת"ק ר"ש היא דלעולם

אימא לך דר"מ היא או ר' יהודה דלא

שמעינן להו דמקשו וטעמייהו בהא

משום דאברים ועוברין לאו בהמה

מיקרו ודקשיא לך היכי מצי ר' יוסי

למימר לר' מאיר והלא במוקדשים כו׳

לאו משום דסבירא ליה דנימא והלא

במוקדשים אתה מודה לי אלא ה"ק ליה

בבהמה תחכנו. קרא כתיב פרסה

וכתיב פרסות איזה שתמנא או פרסה

בבהמה או פרסות אבל יונה אינה לא

פרסה ולא פרסות: כדאמרן מעיקרא.

דעובר איקרי בהמה: ר"ש היא.

טעמא לאו משום דעובר לאו בהמה אלא

משום דמקיש תמורה למעשר במסכת

תמורה בפ"ק [יג.] דתנן אמר ר"ש והלא

מעשר בכלל כל הקדשים היה ולמה יצא

בעינה פרסות. בבהמה דהכי משמע שתי פרסות ומעלת גרה

הנמלאת בבהמה תאכלו: קלוט במעי פרה ליתסר. ואנן אמרינן

לעיל (דף סח:) דשרי אפי׳ לר״ש: סנא דבי ר׳ ישמעאל כר״ש. מלינו

משנת מדרשו של ר' ישמעאל כתלמידיו של ר"ש בן יוחי: פרסה

ואם בהמה אשר יַקְרִיבּוּ מִמֶּנָה קְרְבָּן לְיִי בֹּל אֲשֶׁר יִתַּן מִמֶּנוּ לְיִי יִהְיָה קֹדָשׁ: ויקרא כז ט יִהְיֶה קֹדָשׁ:

## גליון חש"ם

, גמ' מעמא רנפשיה קאמר. וכה"ג סנהדרין דף סד ע"ב ע"ם ברם"י

## הנהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' דתנן וכו' אף בשאמר רגל וכו' כל"ל:

## מוסף רש"י

והלא במוקדשים. כלומר בתחילת ההקדש **כשמקלישו** (תמורה י. לקמן בפתקדים (ונווריות: יהיה קדם. החול אבר וכיון דהחול אבר הוי קדוש תו לא מלי למשחט ההוא בהמה לשם חולין אלא תמכר כולה חוץ מדמי אותו אבר שבה, דדמי אותו אבר לא יטול שהרי הקדישו י. ואינו יכול למוכרו וחו לא אקדים גופה (ערכין ה.). חוץ מדמי אבר שבה. שלא יקכל דמה כיון דנחתה לה קדושת הגוף אינו רשאי למוכרה ואם מכרה אינה מכורה שהרי עולמו היא וכיון דלא נפהא לחוליו דתמימה דינו נפקט נוופן דעניינה היא אין קדושה חלה על מעות האבר הלכך אינה מכורה. וא"ת נמלא לוקח זה מקריב עולה חסרה אבר שאין אבר זה שלו, הא פרכינן לה בפ״ק דתמורה (יא:) ומשנינן לה כגון דאמר הרי עלי עולה

במייה (חוח).

דוברן שפיר ובין אבל דוברן שפיר ובין אבל ביצא שליש דרך דופן ושני שלישין דרך רחם דאי אמר למפרע קדוש לקולא הוא אימא מודי לרבה דמיכן ולהבא קדוש:

למפרע קדוש דאי אמר

לקולא דהוה אמרינן מאי